

Beste deelnemer of medewerker van het PC,

Ook in december geen PC

Ook voor december is het PC afgelast. Dat betekent dat we geen aandacht kunnen geven aan de feesten aan het eind van het jaar. Het zij zo. Gelukkig zijn de ontwikkelingen rondom het virus positief. Steeds minder besmettingen worden gemeld. Ook las ik dat er een vaccin is dat voor meer dan 90% effectief is. Dat geeft weer hoop voor de toekomst. We hopen in het nieuwe jaar toch weer ergens bij elkaar te kunnen komen. Daar werken we als organisatie wel naar toe.

De thema voor maandag 2 november was "in iemand voetstappen treden". Dat betekent dat je iemand na gaat doen. Dat je ook zo wilt zijn en doen als een ander. Hij of zij is je grote voorbeeld. In de sport zien we dat vaak terug. Kinderen zien in een sportman of sportvrouw hun grote voorbeeld en willen in hun voetsporen treden, om net zo te worden als zij. Dat vraagt wel offers natuurlijk, daar moet je hard voor trainen, moet je aan werken. Het gaat niet vanzelf. En dan zijn er juist nu veel beperkingen voor je activiteiten door de corona. Ik kan me voorstellen dat je de overheid niet dankbaar bent voor al die beperkingen.

Woensdag 4 november, of de zondag er na, hielden de protestantse kerken in Nederland een zogenaamde bededag, n.l. dankdag voor gewas en arbeid. Het is een gebruik dat in de tijd net na de middeleeuwen is ontstaan. De tijd van de vroege renaissance. Men dankte God voor de opbrengst van het land. Met de industrialisatie later is daar toen het begrip "arbeid" aan toegevoegd. Maar is het nu wel een tijd om te danken nu we weer midden in

een corona-golf zitten? Eens te meer brengt deze pandemie ons aan het denken dat leven, eten, drinken en arbeid, nooit vanzelfsprekend zijn.

De pandemie houdt nu al maandenlang huis in onze samenleving en beïnvloedt ons leven in hoge mate. Vragen als: *Waar eindigt dit? Hoe lang duurt dit nog? Wanneer treft het mij?* zal ieder van ons zich weleens stellen. Gelukkig gebeuren er ook mooie en goede dingen in deze tijd; Aandacht voor elkaar, elkaar helpen. Maar die moeten toch strijden met zorg en spanning die deze tijd met zich mee brengt.

De dikke Van Dale definieert dank als "goede gezindheid jegens iemand van wie men iets goeds ondervonden heeft". Het gaat hier om een gezindheid jegens iemand, voor het goede dat je ondervonden hebt. Danken heeft dus te maken met het goede dat je van iemand krijgt. Dankbaarheid is op zijn plaats als je zomaar iets van iemand ondervindt: materieel of immaterieel, een kleine gift, een arm om je heen, een luisterend oor, een goed gesprek.

Daar moeten we in deze tijd naar op zoek, naar goede hartverwarmende momenten waarvoor we kunnen danken. Die onze dagelijkse zorg even naar de achtergrond verdringt, die even een glimlach op ons gezicht kan brengen, die weer hoop brengt voor de dag van morgen.

Wanneer is die Morgen dan? Dat is de maandag dat we weer bij elkaar komen in het PC.

Er zijn geen vieringen geweest daarom is er ook geen terugblik. Da. Anne-Mieke vd Plaat heeft het volgende verhaal geschreven voor de Nieuwsbrief.

De maand november

Het is volop herfst.

Ik houd van de herfst. Vooral als de zon schijnt en het licht door de bladeren van de bomen valt. Al die prachtige herfstkleuren! Ik loop dan te genieten. Inmiddels vallen er steeds meer bladeren op de grond en nog even... dan zijn alle bladeren van de bomen gevallen. November is ook een maand van gedenken - denken aan alle lieve mensen die van ons zijn heengegaan. Die niet meer bij ons zijn. In de kerk hebben we daar speciale dagen voor. In de RK-kerk is dat Allerzielen op 2 november en bij de Protestanten doen ze dat later in de maand, op de zondag voor de 1ste advent. We steken kaarsjes aan, bezoeken de graven, halen herinneringen op. Zolang we dat doen zijn onze lieve doden niet uit ons leven verdwenen; zijn wij ze niet vergeten, maar leven ze met ons mee - in ons hart.

Stilstaan bij onze doden is ook stilstaan bij onszelf. Hoe is het met ons? Hoe zijn wij omgegaan met ons verdriet en gemis.

Voor iedereen zal dat anders zijn.

Zal het verdriet en gemis ook anders zijn. Zullen de herinneringen ook zo verschillend zijn.

De één heeft verdriet om wat er niet meer is en de ander heeft verdriet om wat er nooit is geweest en ook nooit zal zijn. Herinneringen en gemis kan zo verschillend van kleur zijn. Maar hoe het ook voor jou is - kan jij verder met je leven?

Ik vond onderstaand verhaal. Van wie het is weet ik niet. Het verhaal raakte mij. Ik herken het. Hoe doen wij dat: omgaan met verlies? Beheerst het ons verdere leven? Of stoppen wij het weg en leven we snel door... Of mag het een plek krijgen? Gunnen wij onszelf de tijd van rouwen? Ik geef jullie heel graag het verhaal van de drie bomen.

Drie bomen

Gisteren was ik in het bos. Op zoek naar drie bomen die ik eerder had gezien. Drie bomen die alle drie een grote tak waren kwijtgeraakt. Drie bomen die alle drie op een andere manier met hun verlies waren omgegaan. Vandaag heb ik ze weer gevonden en gesproken.

De eerste boom rouwde nog steeds om haar verlies en zei ieder voorjaar, als de zon haar uitnodigde om te groeien: "Nee, dat kan ik niet want ik mis een heel belangrijke tak". Ik zag dat ze klein was gebleven en in de schaduw stond van de andere bomen. De zon drong niet meer tot haar door. De wond was duidelijk zichtbaar en zag er naakt uit. Het was het hoogste punt van de boom.

De tweede boom was zo geschrokken van de pijn, dat ze snel had besloten het verlies te vergeten. Ze was moeilijk te vinden, want ze lag op de grond. Een voorjaarsstorm had haar doen omwaaien. Ze had de greep op de aarde verloren. De plek van de wond was moeilijk te vinden. Het zat verstopt achter een heleboel vochtige bladeren, waar het lag te rotten.

De derde boom was ook erg geschrokken van de pijn en leegte in haar lijf en ze rouwde om haar verlies. Het eerste voorjaar, toen de zon haar uitnodigde om te groeien, had ze gezegd: "Dit jaar nog niet". Toen de zon het tweede voorjaar weer terugkwam met de uitnodiging had ze gezegd: "Ja zon, verwarm mij, zodat ik mijn wond kan verwarmen. Ziet u, mijn wond heeft warmte nodig, opdat ze weet dat ze erbij hoort". Toen de zon het derde voorjaar weer terugkwam sprak de boom: "Ja zon, laat mij groeien, ik weet dat er nog zoveel te groeien is". De derde boom was ook moeilijk te vinden, want ik had niet verwacht dat ze zo groot en sterk was geworden. Gelukkig heb ik haar herkend aan de dichtgegroeide wond, die vol trots in het zonlicht werd gehouden.
(bron onbekend)

Hartelijke groet, ds. Anne-Mieke van der Plaat

Tot de volgende Nieuwsbrief!